

Tarladaki Alâmetler

Armağan Tekdöner

Zifiri karanlık.

Tam vazgeçmek üzereyken parıltıyı görünce, çılgınca bir koşu tutturdu. Gerçi - koşuyordu - ezelden beri düz parkurlarda döngüsel koşup kendisini başladığı yerde bulmuştu veya eliptik pistlerde dere tepe düz gidip pist dışına çıkarak diskalifiye olduğu da çokçaydı. Ancak tarih tekerrür etmez: Koşmalıydı.

O son parıltı anından beri sisin gözünden sakladığı bir arpa boyu uzaklıktaki sazlıkların dibine çöktüğünde gün ağarmaya başlamıştı, bitkindi. Yanındaki denkten çıkardığı bira kutusunu açtı ve az sonra sazlıkların hışırtısı kesildi. Kutuyu midesine boşaltıp toprağa ektiğinde gevşemiş, güzelleşmişti. Uzanacaktı ki, acayip acayip hışırdamaya yeniden kalkışan bazı sazlar tepesini attırdılar fakat.

DEVRE KAYBI:

"Er - Trk - sker - doar!"

Göklerden gelen bir ses ve durumdan çıkan vazife üzerine ayağa fırlayıp hışırdayan sazlara tekme tokat girişti, kimisini kökünden söktü. Ara fikir etkisini derhal göstermiş, bazı sazların hışırtıları kesilmişti; en azından sökülenlerin ve sopalananların. Sazlar olmasa, sazlıklar cennet olurdu.

DIŞ MİHRAKLAR:

"Düşlerindeki kadını ya sev, ya terk et."

Hoppala, bu ses de ne? Çanak çömlek patlatmak için kendisine denkten yeni bir kıyafet çıkarttı, o yapınca oldu ve sazlıkları maziye gömdü. Son gülenin kendisi olacağını bilerek içinden gülüyor, sonradan on toplamak amacıyla toprağa adım başında bir eşya ekiyor, ilerledikçe böylece boşalan denk sayesinde kolaylaşıp dikleşen bir yürüyüşle yol alıyordu. Ama an geldi, beden kıpırdayamayacak kadar yoruldu. Mola.

İkinci biranın çekilen halkası, günbatımında sapsarı aydınlanan tarla ve düşlerindeki kadın sonunda karşısında. Kadın yamacına kadar süzüldü ve bembeyaz kollarını boynuna dolayıp, bir

MP3 çaların kulaklığını kulak kirlerinin arasına sokuşturdu.

9. Senfoni damarlarındaki asil kana nüfuz etmeye başladı, ruhu serbest dolaşımdaydı artık. Muhtaç olduğu dudaklarla kendi dudakları arasındaki mesafe beklemediği bir anda bir nefese indiğinde, o bunu öpüşme vakti sandı. Müzakere vaktiymiş meğerse, kadın ona "Beni seviyorsan, şimdi de bir böbreğini vermelisin bana," diyordu. Ter içinde uyandı.

"Gördüğü rüyayı hayra yoranın da..."

BİR SIVİLİN SESİ:

"Bağırma öyle. Götürürler merkeze, gereğini yaptırırlar herkese."

Kim vardı orada? Sivil mivil yoktu görünürde. Başka bir gözle bakmak için renkli lenslerini aradı, bulamayınca paniğe kapıldı. Ektiği eşyalar da topraktan bitmiyordu zaten bir türlü. Lenslerin gözünde olduğunu fark ettiğindeyse, işlerin görüldüğünden daha iyi olabileceğini duyumsadı. Yani varolan lensleri nasıl bir an için yok olmuş sandıysa, aynı şekilde, aşkına karşılık almasını sağlayacak ne kozlar olabilirdi elinde ama kendisi o kozlardan henüz haberdar olmayabilirdi. Kadının teklif ettiği seviyeli ve imtiyazlı ilişkiye gerekirse zorla güzellik katmak için ileriye atıldı. Işığı da görür gibi olmuştu.

Bu iş ya bitecekti, ya bitecekti. Kararlı adımlarla ilerliyordu. Ama heyhat, kar yağışı başladı. Üşüyordu, yorgundu, acıkmıştı, susamıştı.

Gri otlar, giderek beyaz otlar, gözden kaybolan otlar, kahpece çöken gece ve tipi.

Eğer tam o anda müttefik uçaklar gelmeseydi, tarlanın tamamına koyacakları tamamen formalite icabı bir ipotek karşılığında battaniye ve gıda yağdırmasalardı, durumu bitikti. Geceyi ve tipi battaniyelere sarınıp, havyar yiyerek salimen atlattı, sabah da hava döndü çok şükür. Bu kez ılımlı bir kostümle yola düştü.

BİR KISIM MEDYA:

"Hayâl içinde dünya döner de belli olmaz."

Gaipten sesler mi? Gece kafayı üşütmüştü belki de, hemen kazağını kafasına sarmaladı. Görebilmek için de iki delik deldi, tatbikatlardaki kar maskesi gibi. Ancak iyi haber şuydu ki, ışık sürekli yanıyordu artık ve belki yarından da yakındaydı. Acaba düşsel kadının bekâret zarı karşılığında

bir böbrek fedası? O da organ, bu da. Sakallar kaşındırınca, kazağı çıkartmak durumunda kaldı biraz; takiye de bir yere kadar.

"İster kazak giyerim, ister giymem. Bu tarlada demokrasi var."

Tuhaf! Kazağı çıkarmasıyla ışık sönmüştü. Gözünden kaybolduğu için sözüm ona hedefe, üzerinde yürümesi zor geldiği için de tarlaya hayâsızca sövüp saymaya başlamasıyla, huzuru iyice kaçtı. Eve dönmek... Evindeki telefon çaldı, telefonu açtı.

DÜŞSEL KADININ SESİ:

"Bir daha beni arama."

Birbirini kovalayacak üç kısa bir uzundan oluşan sinyaller, sonra sessizlik. Bütün benliğiyle kavradığı ahizeyi sıkarken "Beni arama demek için insan telefon eder mi?" diye düşünüyordu ki, ahizeyi saldı ve rahatladı.

Uyanmış, hissettiği acıyı ve şaşkınlığı gülümseyerek bastırmaya çalışıyor, alt dudağı seğiriyordu. Ama nihayet kâbus bitmiş eve huzur gelmişti, hayâl içinde falan dönmeyecek, bal gibi de öküzün boynuzunda mih gibi duracaktı dünya bundan böyle.

Sabah ezanıyla döşeğinden kalktı, küçük abdestinin kalanını tamamladı, donunu pijamasını değiştirdi, namaza durdu.